

EU-landene, Albanien, Andorra, Armenien, Azerbadjan, Bulgarien, Cypern, den tidligere jugoslaviske republik Makedonien, Estland, Georgien, Island, Kroatien, Letland, Liechtenstein, Litauen, Malta, Moldavien, Norge, Polen, Rumænien, Rusland, San Marino, Schweiz, Slovakiet, Slovenien, Tjekkiet, Tyrkiet, Ukraine og Ungarn.

For en række af de af Europarådslandene, der ikke anses for sikre tredjelande – f.eks. Liechtenstein, San Marino og Andorra – har det endnu ikke været aktuelt at vurdere, om de pågældende lande opfylder kravene for at kunne anses for sikre tredjelande.

Jeg kan endvidere oplyse, at statsborgere fra følgende lande, der er medlemmer af Europarådet, kan indrejse visumfrit i Danmark: EU-landene, Andorra, Cypern, Estland, Island, Letland, Liechtenstein, Litauen, Malta, Norge, Polen, San Marino, Schweiz, Slovenien, Tjekkiet samt Ungarn.

Jeg skal endelig henvise til besvarelse af spørgsmål nr. S 1398 fra samme spørger.

Spm. nr. S 1397

Til indenrigsministeren (30/1 01) af:

Birthe Rønn Hornbech (V):

»Vil ministeren oplyse proceduren, når en svensker søger asyl og oplyse, hvor lang sagsbehandlingstiden er?«

Svar (27/2 01)

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Udlændingestyrelsen har oplyst, at en svensk statsborger, der søger om asyl i Danmark, vil blive behandlet i den særligt hastende åbenbart grundløs-procedure, idet der selvsagt vil være en stærk forhåndsformodning for, at den pågældende ikke opfylder betingelserne for at opnå asyl i Danmark. Danmark er imidlertid forpligtet af internationale konventioner til ikke at udsende den pågældende til hjemlandet, før der er taget stilling til asylansøgningen.

Udlændingestyrelsen har i den forbindelse oplyst, at én svensk statsborger har anmodet om asyl i Danmark i 2000, og at Udlændingestyrelsen traf afgørelse i sagen syv dage efter det tidspunkt, hvor pågældende ansøgte om asyl. Det

bemærkes, at den pågældende asylansøger var flygtet fra et lukket psykiatrisk hospital i Finland og blev anholdt i København, idet han var eftersøgt via Interpol. Han søgte asyl i Danmark, efter at det var besluttet, at han skulle udleveres til de finske myndigheder. Den pågældende blev efterfølgende afhentet af de finske myndigheder, og under hele sagsforløbet var den pågældende frihedsberøvet.

Spm. nr. S 1398

Til indenrigsministeren (30/1 01) af:

Birthe Rønn Hornbech (V):

»Vil ministeren oplyse, hvilken betydning det har for asylsagsbehandlingen, at en person, der kommer fra et sikkert land henvender sig og beder om asyl på grænsen?«

Svar (27/2 01)

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

I forbindelse med en asylansøgnings indgivelse undersøges det, om den pågældende asylansøger kan overføres eller tilbageføres til et andet EU-land, fordi dette land efter Dublin-konventionen er ansvarligt for asylsagens behandling.

Er en asylansøger indrejst i Danmark fra et ikke-EU-land – og kan Dublin-konventionen derfor ikke finde anvendelse – vil den pågældende efter omstændighederne kunne afvises til det pågældende land, såfremt der er tale om et sikkert tredjeland, jf. udlændingelovens § 48 a. Efter udlændingelovens § 48 a, stk. 2, 2. pkt., må asylansøgeren således ikke udsendes til et land, hvor der er risiko for forfølgelse af de grunde, der er nævnt i artikel 1 A i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, eller hvor der ikke er beskyttelse mod videresendelse til et sådant land.

Det afgørende for den generelle vurdering af, om et givet land kan tjene som et sikkert tredjeland, er, om det pågældende land har tiltrådt flygtningekonventionen og faktisk optræder i overensstemmelse med flygtningekonventionens bestemmelse om non-refoulement og således ikke tilbagesender asylansøgere, uden at det efter en forsvarlig asylprocedure har kunnet lægges til grund, at de pågældende ikke vil være i risiko for forfølgelse af de i konventionen nævnte grunde ved tilbagesendelse.